

ЛЮБОВНЕ
ЖИТТЯ

Оксана Луцишина

**ЛЮБОВНЕ
ЖИТТЯ**

роман

Видавництво Старого Лева
Львів – 2016

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Л86

Оксана Луцишина, дослідниця творчості Бруно Шульца та Вальтера Беньяміна, авторка кількох книг віршів та збірок малої прози, у своєму другому романі розповідає пронизливу історію про любов і вигнання. Йора зустрічає Себастьяна – і саме з цієї зустрічі починається її інше, справжнє життя. Ключем до роману «Любовне життя» є, зокрема, колода карт Таро, але водночас це реалістична сюжетна «емігрантська» проза з виразно окресленою соціальною проблематикою. Ця іронічна і ніжна, інтелектуальна і романтична, майже невигадана і абсолютно фантастична історія з флером м'якого гумору і немилосердного сарказму гарантовано подарує вам радість, задоволення від читання і навіть трохи катарсису.

Оксана Луцишина © текст, 2015
Назар Гайдучик © дизайн
обкладинки, 2015
Видавництво Старого Лева © 2015

ISBN 978-617-679-204-8

Усі права застережено

Derrière vivre de peu, il y a vivre de rien. Ce sont deux chambres; la première est obscure, la seconde est noire.

Victor Hugo, «Les Misérables»

За вмінням жити з малого приходить уміння жити нічим. Це як дві кімнати – у першій темно, у другій непроглядний морок.

Віктор Гюго, «Знедолені»

A ci, którzy w łóżkach swych pochwycili sen, już go nie puszczają i walczą z nim jak z aniołem, który się wyrывa, aż go zmogą i przyduszą do pościeli [...].

Bruno Schulz, «Edzio»

*A ті, які у своїх ліжках запопали сон, уже не відпускають його, поборюючи, мов ангела, який виривається, поки не переможуть його і не притиснуть до постелі * [...].*

Бруно Шульц, «Едьо»

* Переклав Юрій Андрухович.

Чоловік, від якого Йора не могла відірвати погляду, був убраний на позір недбало: сіра, пропалена на грудях футболка з вицвілим написом на гінді, звичайні шорти, браслет із плодкових кісточок на худому зап'ясті, але обличчя його сяяло, як у святих на іконах. Ціла голова його сяяла, особливо коли він нахилився над водою, придивляючись чи то до якогось птаха, чи то до густолистих кущів на іншому березі річки, – і потрапляв просто у центр сонячного конуса. Можна було подумати, що це тремтячим контуром світиться німб його волосся, як дротики жару. Коли ж він повернувся так, що Йора могла його краще роздивитися, її вразила глибинна прозорість цього обличчя. Риси були гарні, але риси не мали значення. Головне таїлося десь поза ними. Здавалося, цей чоловік знав щось таке, чого не знали інші.

Був доволі спекотний день, хоча сонце вже не пражило так, як у розпал літнього сезону. У цих широтах яскрава зелень ріділа і жовтішала тільки взимку, на кілька коротких місяців бездощів'я, – і зараз, у вересні, ще стояла суцільною стіною, не пропускаючи всередину своїх нетрів ні сонця, ні самого повітря, і досі задушливого. Ріка тут дивувала чистотою, нетиповою для тропічних водойм, здебільшого каламутних. Видно було навіть каміння на дні та риб, які вилися довкола. Йора, зрозумівши, що чоловік із сяйливим лицем помітив її і стежить за нею поглядом, відвернулася від нього й обережно спустилася дерев'яними, де-не-де підгнилими сходами до води, яка гостро пахла тванню. Рівнинна ріка пливла

повільно і широко. Це місце полюбляли птахи; от і зараз берегом походжала невелика біла чапля. Йора хотіла було рушити за нею вздовж берега, подивитися, як та шукатиме potravу, і відволіктися цим заспокійливим видовищем, коли її зупинив тихий голос. Той, за ким вона допіру спостерігала, – по-юнацькому стрункий, незважаючи на вік, – стояв нагорі, не ступаючи на вологі сходи.

– Не йдіть за нею, – без усмішки сказав він. – Ви її злякаєте.

Запах твані ударив Йору у голову. Подивилася на чоловіка знизу вгору і нічого не відповіла. Високий, він мав тіло колишнього танцюриста: не налите опуклими мускулами напоказ, як у тих, хто ходить у гімнастичний зал, а пропорційне і повне тої стриманої грації, що її за кілька тижнів не здобудеш, ба, і за кілька місяців. Навіть зараз, коли він, швидше за все, вже не танцював, ця грація жила у ньому, як живе дух справжнього шовку навіть у зношеній речі. Він був таки дуже гарний. Гарні були навіть його ступні, перевиті потертими ремінцями шкіряних сандалій.

– Чуєте? – повторив він. – Не заважайте їй.

Напевно, він знав, що каже, і недарма говорив так тихо, що звук його голосу тільки увиразнював довколишні звуки – плін ріки, зойки птахів і шелестіння трави.

– Ходіть сюди, – продовжив чоловік – і простягнув руку з браслетом довкола зап'ястка, руку, що її вона все одно не могла би взяти, бо стояла від нього задалеко. – Ходіть, ну ж бо, ви розлякаєте птахів, а вони мусять сьогодні пообідати. Краще дивитися здалеку або купити бінокль.

Він і далі вивищувався над нею; довкола його руки палахтіла сонячна аура. Йора, мов зачарована, повільно пішла на світло, піднялася вгору по сходах, і чоловік узяв її руку в свою.

– Мене звати Себастьян, – промовив він.

– Йора, – сказала вона. Рука її пекла. – Дуже приємно.

– Я вас раніше не бачив. Я щодня сюди приходжу. Ви тут ніколи раніше не бували?

– Буваю, – відповіла Йора, – але нечасто.

– Зрештою, я сам тут недавно. Переїхав у це місто в липні.

– А де ви жили до того?

– О, – посміхнувся Себастьян. – В Європі. Потім – у Мін-неаполісі. Трохи – у Сан-Франциско.

Він так і не сказав їй, звідки саме він сюди приїхав, але не випадало доскіпуватися.

– Не хочете сісти? – запропонував він, і вони присіли на лавицю в тіні, недалеко від берега. Звідси було видно річку і компанію у павільйоні на тому березі; якась родина святкувала іменини. Жінки розкладали на столах їжу, чоловіки ладнали дітям вудочки.

– Божественно, – зітхнув Себастьян, уможуєчись. – Природа лікує тіло і душу.

Йора боялася подивитися йому в обличчя, бо воно її сліпило.

– А ви, мабуть, вчителька йоги? – раптом ні сіло ні впало запитав він. Йора нервово засміялася:

– Та ні, чому ви так подумали?

– Тому що ви – у чудовій формі. Ви схожа на балерину. Коротка зачіска вам дуже личить, із вашим типом обличчя.

Він дивився на неї пильно, невідривно. Усмішка давно зійшла з його губ. Йора подякувала і відчула, що червоніє.

– А ви хто? – запитала вона.

– Я актор у відставці, – відрекомендувався він.

– А де ви грали?

– Я грав у кількох дуже відомих фільмах, – серйозно сказав він, не змигнувши оком, тим самим даючи зрозуміти, що іронія недоречна.

– А в яких? – поцікавилася Йора.

– Ви їх, напевно, не бачили, – так само серйозно відповів він.
– Ну, а все-таки? Ви ж можете їх назвати? Я їх пошукаю в бібліотеці або на сайтах.

– Ви їх там не знайдете. Це були доволі рідкісні проекти. Деякі з них – не американські. Існує ж ціла лінія андерграундного європейського кіно. Стефанія Касіні, Джо Далессандро – не чули?

– Ні, – відказала вона. – Але ви все одно скажіть мені назви, я хочу подивитися ваші фільми.

– Подивитися мої фільми? – перепитав він зі здивуванням, яке до цього питання радше не личило. – Навіщо? От послушайте, – він неприродно розсміявся, але це була добре опанована, красива неприродність, що її викладають, напевно, у театральних школах, до яких Йора ніколи не ходила, – і його лице, досі таке піднесене, змінило вираз і стало як одне з тих, котрі прикрашають собою глянцеві журнали: фальшиво, широко, але по-своєму гарно усміхнене, принаймні для поціновувачів певного типу краси. – Знаєте, що в таких випадках каже Удо Кієр? Удо Кієр, актор... ми з ним... але це не має ніякого значення. Так от, Удо Кієр каже – як це сумно, знову дивитися на себе молодого, от побачу зараз знову, який я, к бісу, був колись гарний, так і завию з горя.

– Але ви... – почала було Йора – і замовкла. Бо запевнити його, що він і досі дуже гарний, було би, може, й доречно, навіть і після такої історії; але не після сміху, який цій історії передував. І вона промовчала.

– Знаєте, – проговорив він, – я вам ось що скажу: ми можемо подивитися мої фільми у мене, якщо ви захочете. Я вас радо запрошу до себе додому. Я живу тут неподалік.

– Дякую... я... – пробурмотіла заскочена Йора. – Може, це зайве, я ж розумію, що приводити до себе додому незнайомих...

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.